

embittered upon him, when his child or his beloved friend is sick! How much more should one afflict oneself and mourn when he commits a sin! But repentance brings his soul back to both worlds.

מִבְּקָשׁ בְּשָׂבְנוּ חוֹלָהּ כִּי מָרָה נַפְשׁוֹ עָלָיו אוֹ
עַל אֶחָד מֵאוֹהָבָיו כָּל שָׂכֵן שֵׁשׁ לוֹ
לְהִתְעַנּוֹת וּלְהִתְאַבֵּל בְּעֲשׂוֹתוֹ עֲבִירָה
וְהִתְשׁוּבָה מִשִּׁיבָה נַפְשׁוֹ לְעוֹלָמִים:

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 4

(1) If one is standing in prayer and his urine drips onto his knees, he must wait until the urine stops. He [then] returns to the place where he left off. If he waited long enough time to finish the whole prayer, he returns to the beginning. (2) So too, one who urinates, must wait the length of time needed to walk four cubits and then may pray. Once one has prayed, he must wait after his prayer the length of time needed to walk four cubits, and then may urinate, so that the words of the prayer should cease from his mouth. (3) What is [the requirement of] concentration of the heart? Any prayer that is done without concentration is not a prayer. If one prayed without concentration, he must pray again. If one finds that his mind is confused and his heart is disturbed, it is forbidden for him to pray until his mind becomes settled. Therefore, if one comes from a journey and is tired or uncomfortable, it is forbidden for him to pray until his mind becomes settled. The Sages have said that he [i.e., a person as the father of Shmuel (see Kesef Mishnah)] should wait three days until he has rested and his mind has become calm, and then he may pray.

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק ד

א הִיָּה עוֹמֵד בְּתַפִּלָּה וְנִטְפוּ מִי רִגְלָיו עַל בְּרָכָיו
מִמַּתִּין עַד שֵׁיכְלוּ הַמַּיִם וְחוֹזֵר לְמָקוֹם שִׁפְטָק
וְאִם שָׁהָה כְּדֵי לְגַמּוֹר אֶת הַתַּפִּלָּה חוֹזֵר לְרֵאשׁ:
ב וְכֵן הַמִּשְׁתִּין מֵיָם שׁוֹהָה כְּדֵי הַלּוֹף אַרְבַּע
אֲמוֹת וְאַחַר כֵּךְ יִתְפַּלֵּל וּמִשְׁהִתְפַּלֵּל שׁוֹהָה
אַחַר תַּפִּלָּתוֹ כְּדֵי הַלּוֹף אַרְבַּע אֲמוֹת וְאַחַר כֵּךְ
מִשְׁתִּין כְּדֵי שִׁיפְטוֹק דְּבָרֵי הַתַּפִּלָּה מִפִּיו:
ג כְּוֹנֵת הַלֵּב כִּי צַד כָּל תַּפִּלָּה שְׂאִינָה בְּכּוֹנָה
אִינָה תַפִּלָּה וְאִם הַתַּפִּלָּל בְּלֹא כּוֹנָה חוֹזֵר
וּמִתְפַּלֵּל מִצָּא דְעֵתוֹ מִשְׁבָּשֶׁת וְלָבו טְרוּד אָסוּר
לוֹ לְהִתְפַּלֵּל עַד שֶׁתִּישָׁב דְעֵתוֹ. לְפִיכֵךְ הִבָּא
מִן הַדֶּרֶךְ וְהוּא עֵינָה אוֹ מִיֵּצֵר אָסוּר לוֹ לְהִתְפַּלֵּל
עַד שֶׁתִּישָׁב דְעֵתוֹ. אָמְרוּ חֲכָמִים יִשְׁהָה
שְׁלֹשָׁה יָמִים עַד שִׁינוּחַ וְתַתְקַרֵּר דְעֵתוֹ וְאַחַר
כֵּךְ יִתְפַּלֵּל:

BEHAR FOR WEDNESDAY

TORAH

בהר ליום רביעי

תורה

יכוין בקריאת ששה פסוקים אלו שהם כנגד ו דמילוי ו דשם ב'ין לקנות בו הארת נפש משבת הבאה

טז לְפִי ו רַב הַשָּׁנִים תְּרַבֶּה מִקְנָתוֹ וּלְפִי

(16) The purchase [price] must be increased in accordance with [a situation of]

RASHI

רש"י

(טז) תְּרַבֶּה מִקְנָתוֹ. תִּמְכְּרֶנָּה בְּיָקָר: תִּמְעִיט מִקְנָתוֹ. — [means:] You should sell it at a high price. תִּמְעִיט מִקְנָתוֹ — you

זְבִינֹהִי וּלְפֹם זְעֻרוֹת שְׁנֵי־א
תִּזְעַר זְבִינֹהִי אֲרִי מִנִּין
עֲלֵלְתָא הוּא מִזְבֵּן לָךְ: יז וְלֹא
תִּזְנֹן גְּבַר יֵת חֲבֵרִיָּה וְתִדְחַל
מֵאֲלֵהֶיךָ אֲרִי אָנָּה יי אֱלֹהֵכֹן:
יח וְתִעְבְּדוּן יֵת קִימִי וְיֵת דְּנִי
תִּטְרוּן וְתִעְבְּדוּן יֵתוּן

מֵעַט הַשָּׁנִים תִּמְעֵיט מִקְנָתוֹ כִּי מִסְפָּר
תְּבוֹאֵת הוּא מִכָּר לָךְ: יז וְלֹא תִזְנֹן אִישׁ
אֶת־עַמִּיתוֹ וְיִרְאֵת מֵאֲלֵהֶיךָ כִּי אֲנִי יְדוּהָ
אֱלֹהֵיכֶם: יח וְעַשִּׂיתֶם אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־
מִשְׁפָּטַי תִּשְׁמְרוּ וְעַשִּׂיתֶם אִתְּם וַיִּשְׁבַּתֶּם

many years [left till the next *Yoveil*], and it must be decreased in accordance with [a situation of] fewer years [left till the next *Yoveil*] — because he is [effectively] selling you a number of crops [based on how many years are left until the next *Yoveil*]. (17) A man must not cause grief [verbally] to his fellow-Jew, and you must fear your God, for I am the Lord your God. (18) Perform My statutes; keep My judgments and perform them — then you

RASHI

should sell it for less money [than in the case where there are many years left until Yoveil (Mizrachi)]. (17) ולא תזנון איש את עמיתו — Here, [as opposed to the same expression in verse 14 above (see Rashi there),] our verse is warning against causing grief verbally, namely, that one must not [verbally] provoke his fellow Jew, nor must one offer advice that is unsound for the recipient but that is in accordance with some scheme of, or beneficial to the advisor. And if you will say,

“Who can tell whether [or not] I had evil intentions [when I talked to my fellow in an insulting manner; perhaps I did so in order to make him feel remorseful and repent his ways]?!” (see Be-eir Basadeh) In answer to such [objections], Scripture continues here, “and you must fear your God” — [for He is] the One Who knows all thoughts, He is privy to all matters that are held [secretly] in the heart and are therefore [supposedly] only known to the one who is privately thinking them. This person [who thinks his thoughts are indeed private and unknown], Scripture admonishes “and you must fear your God [for He knows your inner thoughts]!” (Bava Metzia 58b) (18) Then you will live on the Land in security — [i.e., if you “Perform My statutes; keep My judgments and perform them,” referring specifically to the statutes and judgments of shemittah (Siftei Chakhamim),] because it is through the transgression of [the laws of] shemittah that Israel are exiled [from their Land], as the verse says (Leviticus 26:34), “Then, the Land will appease its sabbaticals. [All the days of desolation-

רש"י

תמעיט בַּדְּמִיָּה: (יז) וְלֹא תִזְנֹן אִישׁ אֶת־עַמִּיתוֹ. (תורת כהנים) כָּאֵן הַזְּהִיר עַל אֲנֵאֵת דְּבָרִים, שְׁלֹא יִקְנִיט אִישׁ אֶת חֲבֵרוֹ וְלֹא יִשְׁיָאֵנוּ עֲצָה שְׁאִינָה הוֹנְנָת לוֹ, לְפִי דְּרָכוֹ וְהִנְאָתוֹ שֶׁל יוֹעֵץ. וְאִם תֹּאמְרוּ: מִי יוֹדֵעַ אִם נִתְפַּנְגְּתִי לְרַעָה, לְכָךְ נֹאמְרוּ: “וְיִרְאֵת מֵאֲלֵהֶיךָ”; הַיּוֹדֵעַ מִחֻשְׁבוֹת, הוּא יוֹדֵעַ כֹּל דְּבַר הַמְּסוּר לְלֵב, שְׁאִין מְבִיר אֶלָּא מִי שֶׁהִמְחִשְׁבָה בְּלִבּוֹ, נֹאמְרָ בּוֹ: “וְיִרְאֵת מֵאֲלֵהֶיךָ”: (יח) וַיִּשְׁבַּתֶּם עַל־הָאָרֶץ לְבַטָּח. שְׁבַעֲזֵן שְׁמִטָּה, יִשְׁרָאֵל גּוֹלִים, שְׁנֵאמַר (ויקרא, כו, לד): “אֲזַ תִּרְצָה הָאָרֶץ אֶת

וּתְיַתְּבוֹן עַל אֲרֻעָא לְרַחֲצוֹן:
 יט וְתִתֵּן אֲרֻעָא אִפֵּה וְתִיכְלוּן
 לְמִשְׁבַּע וְתִיַתְּבוֹן לְרַחֲצוֹן עֲלֶיהָ:
 כ וְאֲרִי תִימְרוּן מָא נִיכּוּל
 בְּשִׁתָּא שְׁבִיעֵתָא הָא לֹא נִזְרַע
 וְלֹא נִכְנֹשׁ יֵת עֲלֵלְתָנָא:
 כא וְאִפְקֵד יֵת בְּרַכְתֵּי לְכוּן
 בְּשִׁתָּא שְׁתִּיתָתָא וְתַעֲבַד יֵת
 עֲלֵלְתָא לְתֵלַת שָׁנִין:

עַל־הָאָרֶץ לְבַטָּח: שְׁלִישִׁי שְׁנֵי בַמְּחֻבְרִין יֵט וְנִתְּנָה
 הָאָרֶץ פְּרִיָּה וְאִכְלֵתֶם לְשִׁבְעַ וְיִשְׁבַּתֶם
 לְבַטָּח עֲלֶיהָ: כ וְכִי תֹאמְרוּ מִה־נֹּאכַל
 בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִת הֵן לֹא נִזְרַע וְלֹא נֹאסַף
 אֶת־תְּבוּאָתֵינוּ: כא וְצִוִּיתִי אֶת־בְּרַכְתֵּי לָכֶם
 בַּשָּׁנָה הַשְּׁשִׁית וְעָשִׂתָּ אֶת־הַתְּבוּאָה
 לְשִׁלַּשׁ הַשָּׁנִים:

will live on the Land in security; (19) And the Land will then yield its fruit and you will eat to satiety, and live upon it in confidence. (20) And if you should say, What will we [have to] eat in the seventh year [for] indeed we will not sow and will not gather in our produce [for storage]?! (21) [Know then, that] I shall command My blessing for you in the sixth year and it will yield produce for three years.

RASHI

while you are in the land of your enemies — then,] the Land will rest and appease its sabbaticals.” And the seventy years of Babylonian exile [when the Land remained forcibly at rest], corresponded to [and thus came to rectify and “appease”] the seventy years of shemittah not observed by Israel (see Rashi Leviticus 26:25 where the calculation is explained; Shabbat 33a; and see II

Chronicles 36:21). (19) And the Land will then yield [its fruit ... and you will ...] live upon it in confidence — i.e., you will have no worry about a year of drought. You will eat to satiety — [does not mean that food will be in abundance, since it already stated “the land will then yield its fruit” rather it means] it will be a blessing even inside your innards [and you will be satisfied with just a small amount of food]. (20) ולא נאסף — [means: (For) indeed we will not sow and will not bring in our produce] to the house [for storage (Siftei Chakhamim)]. [We will not sow and will not gather in] our produce — [But if they will not sow, surely there will be no produce to gather?! So why is the phrase “and will not gather in our produce” stated here altogether? It comes to include produce that results even without having been actually sown that year (Siftei Chakhamim),] for example, wine and fruit of the trees [from previous years' sowing], and produce that grew spontaneously [and that, therefore, was not sown by you] (Pesachim 51b). (21) For three years — [i.e., the sixth year's yield will suffice for use throughout three calendar years, namely] for part of the sixth

רש"י

שְׁבַתְתִּיהָ ... וְהִרְצַת אֶת־שְׁבַתְתִּיהָ; וְשְׁבַעִים שָׁנָה
 שֶׁל גְּלוּת בְּכָל, כְּנֶגֶד שְׁבַעִים שְׁמֻטוֹת שְׁבַטְלוֹ, הָיוּ:
 (יט) וְנִתְּנָה הָאָרֶץ וְגו' וְיִשְׁבַּתֶם לְבַטָּח עֲלֶיהָ. שְׁלֹא
 תִדְאָגוּ מִשְׁנַת בְּצֻרַת. וְאִכְלֵתֶם לְשִׁבְעַ. אִף בְּחוּץ
 הַמַּעִים תִּהְיֶה בּוֹ בְּרַכָּה: (כ) וְלֹא נֹאסַף. אֵל הַבַּיִת.
 אֶת־תְּבוּאָתֵנוּ. כְּגוֹן יֵין וּפְרוֹת הָאֵילָן וְסַפְיָחִין
 הַבָּאִים מֵאֲלֵיהֶם: (כא) לְשִׁלַּשׁ הַשָּׁנִים. לְמַקְצַת
 הַשְּׁשִׁית, מִנִּיסוֹן וְעַד רֵאשׁ־הַשָּׁנָה, וְלְשְׁבִיעִית

RASHI

רש"י

year from Nissan [when the crop is reaped until the end of that year, i.e.] until Rosh HaShannah; for the [entire] seventh [shemittah] year; and for the eighth [year, namely, during that period when] they will sow [a new crop] in Mar-Cheshvan of the eighth year [i.e., the month following the completion of shemittah] and reap [this new crop] in Nissan [while still eating of the sixth year's crop. Hence, the sixth year's crop will suffice a period that spans three calendar years].

PROPHETS Jeremiah 32

נביאים ירמיה פרק לב

כא ואפיקתא ית עמך ית ישראל מארעא דמצרים באתין ובמופתין וביד תקיפא ובאדרע מרמם ובחזונא רבא: כב ויהבת להון ית ארעא דקימתא לאבהתהון למתן להון ארעא עבדא חלב ודבש: כג ועלו ואחסינו יתה ולא קבילו למימרך ובאורייתך לא הליכו ית כל דפקידתא להון למעבד לא עבדו וערעת יתהון ית כל בישתא דדא: כד הא מלייתא עלו על קרתא למכבשה וקרתא אתמסרת יתה: כה וזמלילתא הוה וקדמך גלי:

כא ותצא את עמך את ישראל מארץ מצרים באתות ובמופתים וביד חזקה ובאזרוע נטויה ובמורא גדול: כב ותתן להם את הארץ הזאת אשר נשבעת לאבותם לתת להם ארץ זבת חלב ודבש: כג ויבאו וירשו אותה ולא שמעו בקולך ובתרותך (קרי ובתורתך) לא הלכו את כל אשר צוית להם לעשות לא עשו ותקרא אתם את כל הרעה הזאת: כד הנה הסללות באו העיר ללכדה והעיר נתנה ביד הפשדים הנלחמים עליה מפני החרב והרעב והדבר ואשר דברת היה בידא דכסדאי דמגיחין קרבא עלה מן קדם דקטלין בחרבא וכפנא ומותא וזמלילתא הוה וקדמך גלי:

(21) And You brought Your people Israel forth out of the land of Egypt with signs, with wonders, with a strong hand, with an outstretched arm, and with great fearfulness. (22) And You gave them this land which You swore to their fathers to give them, a land flowing with milk and honey. (23) And they came in and took possession of it, but they did not obey You, nor did they walk in Your teachings, all that You commanded them to do they did not do; then You caused all this evil to come upon them. (24) Behold, the ramparts, they have come to the city to take it; by the sword, famine, and pestilence the city is already given into the hands of the Chaldeans who are fighting against it, and

RASHI

רש"י

(כג) ותקרא אתם. הקרית אותם לשון מקרה: (כד) ואשר דברת. רעה עליה היא ובא: [mikrah]. (24) And what You have

proclaimed — evil upon it, has come to pass.

כה ואת אמרת לי יי אלהים
ובין לך חקלא בכספא ואסהיד
סהדין וקריתא אמסרת בידיא
דכסדאי: כו והוה פתגם נבואה
מן קדם יי עם ירמיה למימר:

והנך ראה: כה ואתה אמרת אלי אדני ידוה
קנה-לך השדה בכסף והעד עדים והעיר נתנה
ביד הפשדים: כו ויהי דבר-ידוה אל-ירמיהו
לאמר:

what You have proclaimed has come to pass, and behold! You see it. (25) And You said to me, O Lord God, Buy for yourself the field for money and appoint witnesses. Yet the city is given into the hand of the Chaldeans! (26) Then the word of the Lord came to Yirmiyahu, saying.

RASHI

רש"י

(25) **The city is given, etc.** — *Of what avail to me is the field?* (כה) והעיר נתנה וגו'. ולמה לי שדה:

WRITINGS Proverbs 28-29

כתובים משלי פרק כח-כט

כו דתכל על לביה סכלא הוא
ודמהלך בחכימותא נתחמי מן
ביש: כו דיהב למסכנא לא
נחסר ליה ודמחמי עיניה מן
מסכנא סגיעין לוטתיה:
כח בקומא דרשיעי מתטשי
בר נשא ובאבדהון נסגון
א בסוגעא

כו בוטח בלבבו הוא כסיל והולך בחכמה הוא ימלט:
כו נותן לרש אין מחסור ומעלים עיניו רב-
מארות: כה בקום רשעים יסתר אדם ובאבדם ירבו
צדיקים: נט א איש תוכחות מקשה ערף פתע ישבר
ואין מרפא: ב ברבות צדיקים ישמח העם ובמשל
צדיקי: כט א גברא דלא מקבל מכסנותא ומקשי קדליה בעגלא נתתבר ולא תהוי ליה אסו: ב בסוגעא
דצדיקי חדי עמא

(26) He who trusts his heart is a fool, but he who goes with wisdom will escape. (27) He who gives to a poor man will suffer no want, but he who hides his eyes will have many curses. (28) When the wicked rise up, people hide; but when they perish, the righteous increase. **29** (1) A man who requires reproof but stiffens his neck will suddenly be broken without cure. (2) When the righteous become great, the people rejoice; but when a wicked man rules, the people sigh.

RASHI

רש"י

(27) **He who gives to a poor man — charity, will suffer no want. He who hides his eyes — from [giving] charity.** **29** (1) **A man — who requires reproof, but who stiffens his neck from listening, will — suddenly — quickly be broken.** (כו) נותן לרש. צדקה אין מחסור לו: ומעלים עיניו. מצדקה: (א) איש. הראוי לתוכחה ומקשה ערף מלשמע: פתע. מהרה ישבר:

רָשַׁע יֵאָנַח עָם: ג אִישׁ־אֲהַב חֻכְמָה יִשְׂמַח אָבִיו וּבְשׂוֹלְטָנָא דְרִשְׁיָעִי נִתְאַנָּה
 עֲמָא: ג גְּבָרָא דְרַחֵם חֻכְמָתָא
 נַחְדִּי אָבִיו וּדְמַתְחַבֵּר בְּזַנְיֹתָא
 רָעָה זֹנוֹת יֵאָבֵד־הֶוֶן:

מוֹבִיד מְזִלְיָה:

(3) A man who loves wisdom makes his father happy, but one who keeps company with harlots wastes his wealth.

RASHI

רש"י

(3) ורעה — *He joins himself to harlots.*

(ג) ורעה. מחבר לזנות:

Mishnah Sanhedrin, chapter 2

משנה סנהדרין פרק ב

(1) The High Priest may judge and may be judged; [he may] testify and be testified against. He may perform *chalitzah* [to the wife of his deceased brother] and [if he died childless] *chalitzah* may be performed to his wife. His wife may be taken in levirate marriage; he, however, may not take in levirate marriage, since he is forbidden to marry a widow. If a close relative of his dies, he may not join the funeral procession, rather when they disappear [from view, i.e., when they turn into another street] he may show himself [on the first street], when they appear [in the second street] he must be hidden [from view]. [In this manner] he may go with them as far as the gates of the city. These are the words of Rabbi Meir. Rabbi Yehudah says, He must not leave the Sanctuary for it is written “neither shall he go out of the Sanctuary.” (Leviticus 21:12) [Rabbi Meir maintains that he should not go out of his Sanctuary, i.e., he should not let himself become defiled, therefore, if he does not see the bier we don't fear that he will come to touch it and become defiled; the *halachah* follows Rabbi Yehudah.] When he [the High Priest] consoles others [he may join the funeral procession of one who is not related to him, provided he does not defile himself],

א כהן גדול דין ודנין אותו, מעיד ומעידין אותו, חולץ וחולצין לאשתו, ומיבמין את אשתו, אבל הוא אינו מיבם, מפני שהוא אסור באלמנה. מת לו מת, אינו יוצא אחר המטה, אלא הן נכסין והוא נגלה, הן נגלין והוא נכסה, ויוצא עמהן עד פתח [שער] העיר, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, אינו יוצא מן המקדש, שנאמר (ויקרא כא) ומן המקדש לא יצא. וכשהוא מנחם

רבנו עובדיה מברטנורא

א כהן גדול. אינו יוצא אחר המטה. דלמא אתי למנגע מתוך טרדתו. ורחמנא אמר (ויקרא כא) ועל כל נפשות מת לא יבא: הן נכסין והוא נגלה. כיון שנתכסו נושאי המטה מן המבוי כלומר שיצאו ממנו. הוא נגלה ונכנס בתוכו. אבל כל זמן שהן נגלין ונראין במבוי. הוא נכסה ממנו שאינו נכנס לתוכו: ויוצא עמהן עד פתח העיר. שבעיר מצויין מבואות ויכול להתכסות מהן. אבל חוץ לעיר ליכא הכירא: שנאמר ומן המקדש לא יצא. רבי יהודה דריש ומן המקדש לא יצא כל עיקר. ור' מאיר דריש ומקדושתו לא יצא. כלומר יודהר שלא יבוא לידי מגע. ובתוך העיר שיש מבואות איכא היכרא ומודהר. והלכה כר' יהודה: וכשהוא מנחם את אחרים. דבמת שאינו שלו כולי עלמא מודו דיכול הוא לילך. דלא טריד ולא אתי למנגע וכשהחזירין מן הקברות ועומדין בשורה לנחם האבלים וכל העם עוברים זה אחר זה ומנחמין האבל שעומד במעמדו וכל אחד אומר לו תנחם מן השמים: והממונה ממצעו. שהוא הולך לימין כהן גדול וכל העם משמאלו נמצא כ"ג באמצע הממונה. הוא הסגן שהוא ממונה לעבוד תחת כהן גדול. אם יארע פסול בכ"ג ביה"כ אנו כפרתך. בנו תתכפר אתה. ואנחנו תחתין לכל הראוי לבא עליך: וכשמברין אותו. שאבל

it is customary for the [line of] people to pass along one after the other [to console the bereaved, who stand in one place] and for the assistant High Priest [i.e., the priest who is second in line to perform the *Kippur* service] to place the High Priest between himself and the people [i.e., the line of people standing to the left of the High Priest, then the High Priest stands center, and the assistant stands to the right of the High Priest] and when he [the High Priest] is consoled by others, all the people say to him May we be your atonement and he answers them Be you blessed by Heaven. And the mourner's meal [the first meal of a mourner after burial may not be his own, rather, his first meal] is given to him [by

friends and] all the people are seated around him on the floor while he sits on a stool. (2) The king may neither judge nor be judged [king here refers to the kings of the ten Tribes of Israel who did not submit themselves to the opinions of the Courts; however, the kings of the Davidic dynasties, always submitted themselves to the opinion of the Courts and therefore may be judged and testified against], does not testify, nor be testified against. He may not perform *chalitzah* [it is not dignified to spit in front of the king] nor may it [*chalitzah*] be performed to his wife [she may not remarry (Tosfot Yom Tov).] He may not take in levirate marriage nor may his wife be taken in levirate marriage. Rabbi Yehudah said If he wishes to perform *chalitzah* or *yibum* he is remembered for the good. But they [the Rabbis] said [Even if he wishes] we don't listen, nor may anyone marry his widow. Rabbi Yehudah said A king may marry a king's widow as we find in the case of David who married the widow of Shaul, where it is written “and I have given you your master's house and your master's wives unto your bosom. (II Samuel 12:8) (3) If a death occurs in his [the king's] family, he may not leave his palace [for it is disgraceful for the king to be seen by the masses in mourning]. Rabbi Yehudah said If he wishes to follow the bier he may do so, as we find in the case of David who followed the bier of Avner as it is written “and King David followed the bier.” (II Samuel 3:31) But

רבנו עובדיה מברטנורא

אסור לאכול סעודה ראשונה משלו. וקרוביו ואוהביו מאכילין אותו: **מסובין עלה ארץ**. הן מצירין ומתאבלין בצערו: **והוא מיטב**. בכבוד על הספסל: **ב המלך לא דן ולא דנין אותו**. ודוקא מלכי ישראל שאינם נשמעים לדברי חכמים אבל מלך ממלכי בית דוד דן ודנין אותו שנאמר (ירמיה כא) בין דוד כה אמר ה' דינו לבקר משפט אין שומעין לו. דמלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול וגנאי הוא לו שתחלוץ וירקה בפניו. וכל שאינה בת חליצה אינה בת יבום וכן הלכה: **מלך נושא אלמנתו של מלך**. והלכה כר' יהודה בהא: **ג אינו יוצא מפתח פלטרין שלו**. שגנאי הוא למלך להראות עגמת נפש לפני העם: **לפייס את העם**. כדי שיכירו שלא בעצת דוד הרג יואב את אבנר. ואין הלכה כר"י:

אחרים, דרך כל העם עוברין בזה אחר זה והממנה ממצעו בינו לבין העם. וכשהוא מתנחם מאחרים, כל העם אומרים לו אנו כפרכתך, והוא אומר להן התברכו מן השמים. וכשמברין אותו, כל העם מסבין על הארץ והוא מסב על הספסל: **ב המלך לא דן ולא דנין אותו**, לא מעיד ולא מעידין אותו, לא חולץ ולא חולצין לאשתו. לא מיבם ולא מיבמין לאשתו. רבי יהודה אומר, אם רצה לחלוץ או ליבם, זכור לטוב. אמרו לו, אין שומעין לו. ואין נושאין אלמנתו. רבי יהודה אומר, נושא המלך אלמנתו של מלך, שכן מצינו בדרך שנשא אלמנתו של שאול, שנאמר (שמואל ב יב) ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי אדניך בחיקך: **ג מת לו מת**, אינו יוצא מפתח פלטרין שלו. רבי יהודה אומר, אם רוצה לצאת אחר המטה, יוצא, שכן מצינו בדרך שיצא אחר מטתו של אבנר, שנאמר

they [the Rabbis] answered [this is no proof for] that was but to pacify the people [to show them that he had no part in the death of Avner]. And when the mourner's meal [the first meal after burial] is given to him, all the people recline on the ground while he sits on a *dargesh* [a sofa which is more respectful than the stool of the High Priest (see Mishnah 1 above)]. (4) He [the king] may lead [in battle] to a discretionary war [i.e., any war besides the war against the seven nations and against Amalek], upon the decision of a Court of seventy-one. He may clear a way through private property [to make roads] and no one may refuse him. There is no limit to

the [width of the] king's way. All the booty taken by the people [in war] must be placed before him and he receives [his half] first [i.e., he has first choice]. "He must not have many wives for himself." (Deuteronomy 17:17) Only eighteen [since King David had six wives (see II Samuel beginning of chapter 3) and Natan the Prophet told him (ibid 12:8) "if that be too little I would give you as **such** and as **such**." **Such** meaning equal to as many wives as you already have namely, six plus, **such** and **such** equals eighteen.] Rabbi Yehudah said He may take more [than eighteen] provided they do not turn away his heart [as the verse states (Deuteronomy 17:17) "He must not have many wives for himself, and his heart must not turn away" i.e., any wives above the amount of eighteen, must be very righteous]. Rabbi Shimon says He must not marry even one [unrighteous woman] who may turn away his heart. Why then is it written "He must not have many wives for himself?" (Deuteronomy 17:17) Even if they are women [as righteous and wise] like Avigail. [The verse states] "He must not have many horses for himself" (ibid., verse 16) only as many as he requires for his chariots. "And he must not have a great amount of silver and gold" (ibid., verse 17), only as much as is required for his armies. And he writes a *Sefer Torah* in his own name [which he carries with him, besides the *Sefer Torah* which all people should write]. When he goes out to war, he takes it with him and when

רבנו עובדיה מברטנורא

דרגש. מטה: ד למלחמת הרשות. מלחמת שאר אומות חוץ ממלחמת עמלק. ומלחמת שבעה עממין: ופורץ. גדר של אחרים: לעשות לו דרך. ללכת לכרמו (ושדהו): ואין ממחין בידו. אין מעכבין עליו: חלק בראש. חלק היפה ברור ראשון. ונוטל מחצה מכל הבוזה: אלא שמנה עשרה. שהרי דוד היו לו שש נשים וקאמר ליה נביא ואם מעט ואוסיפה לך כהנה וכהנה. כהנה קמא שית. בתרא שית. הרי י"ח: מרבה הוא לו. יותר מי"ח. וג' מחלוקת יש בדבר. ת"ק סבר נושא י"ח ואפילו פרוצות ויותר מי"ח לא ישא. ואפילו כשרות שכך היא גזירת הכתוב ר"י סבר נושא י"ח ואפילו פרוצות ויותר מי"ח פרוצות לא ישא וכשרות והגנות ישא כמו שירצה. ופליג את"ק בחד' ואדר' יהודה בתרתי והלכה בת"ק: אלא כדו מרכבתו. דוקא סוסיים בטלים להרחיב דעתו להתגדל ברוב סוסיים (אסור) אבל כדו רכבו ופרשיו להלחם באויביו מותר: אפסניא. שכר חיילות הנכנסים ויוצאים עמו כל השנה: וכותב לו ספר תורה לשמו. חוץ מספר תורה שחייב כל אדם מישראל להיות לו ספר תורה והוא מונח בבית גגו. וספר תורה

(שם ג) והמלך דוד הלך אחרי המטה. אמרו לו, לא היה הדבר אלא לפי את העם. וכשמברין אותו, כל העם מסבין על הארץ והוא מסב על הדרגש: ד ומוציא למלחמת הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד. ופורץ לעשות לו דרך, ואין ממחין בידו. דרך המלך אין לו שעור. וכל העם בוזזין וגותגין לפניו, והוא נוטל חלק בראש, לא ירבה לו נשים, אלא שמונה עשרה. רבי יהודה אומר, מרבה הוא לו ובלבד שלא יהו מסירות את לבו. רבי שמעון אומר, אפלו אחת ומסירה את לבו, הרי זה לא ישאנה. אם כן למה נאמר (דברים יז) ולא ירבה לו נשים, אפלו כאביגיל. (שם) לא ירבה לו סוסיים, אלא כדומרכבתו. (שם) וכסף וזהב לא ירבה לו מאד, אלא כדי לתן אפסניא. וכותב לו ספר תורה לשמו. ויצא למלחמה, מוציאה עמו. נכנס,

he returns, he brings it back with him; when he sits in judgment, it is with him and when he sits down to eat, it is in front of him, as it is written “And it will be with him and he will read it all the days of his life.” (ibid., verse 19) (5) No one may ride on his [the king's] horse, or sit on his throne, or make use of his scepter; no one may see him when his hair is being cut or when he is naked or when he is bathing [except those servants that he requires for those tasks] for it is written “You may surely set a king **over you**” (ibid., verse 15) that his awe may be **over you**.

רבנו עובדיה מברטנורא

שכותב לשמו כשהוא מלך נכנס ויוצא עמו תמיד: מיסב. על השלח: ה' כשהוא מסתפר. כשמגלח שער ראשו:

מְכַנְיָסָה עִמּוֹ. יוֹשֵׁב בְּדִין, הִיא עִמּוֹ. מִסָּב, הִיא כְּנֶגְדּוֹ, שְׁנֹאמֵר (שם) וְהִיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כֹּל יְמֵי חַיָּו: ה' אֵין רוֹכְבִין עַל סוּסוֹ, וְאֵין יוֹשְׁבִין עַל כִּסְאוֹ, וְאֵין מִשְׁתַּמְשִׁין בְּשִׁרְבִיטוֹ, וְאֵין רוֹאִין אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא מִסְתַּפֵּר וְלֹא כְשֶׁהוּא עָרוֹם וְלֹא בְּבֵית הַמְּרֻחָץ, שְׁנֹאמֵר (שם) שׁוֹם תְּשִׁים עָלֶיךָ מֶלֶךְ, שְׁתֵּהא אִימָתוֹ עָלֶיךָ:

Gemara Sanhedrin 21b-22a

גמרא סנהדרין דף כא:

“And he writes for himself a Torah scroll.” It was taught: And he must not take credit for one belonging to his ancestors. Rava said, Even if a person's parents have left him a Torah scroll, he is obligated to write one of his own, as it is said, “And now, write for yourselves this song [i.e., the Torah].” (Deuteronomy 31:19) Abaye raised an objection: “And he writes for himself a Torah scroll” — [does this not imply] only a king, but not a common person? No, this is necessary to teach the need [by the king] for two Torah [scrolls]. As it has been taught: “he will write for himself the repetition of the Torah.” (Deuteronomy 17:18) I.e., he writes for himself two Torah [scrolls], one with which he goes out and comes in, and one which he places in his treasure-house. The one with which he goes out and comes in, he shall write it in the form of an amulet [i.e., in miniature form] and append it to his arm, as it is said, “I have set God always before me, surely he is at my right hand, I shall not be moved.” (Psalms 16:8) He does not go in with it, neither to the bathhouse nor to the toilet, as it is said, “And it shall be with him and he shall read therein” (Deuteronomy 17:19) — in a place in which it is appropriate for reading it. But how does the other [who maintains that the script in which the Torah scroll is written was changed] interpret “I have set?” He understands this as Rav Chana bar Bizna, for Rav Chana bar Bizna said in the name of Rabbi Shimon Chasida,

וְכוֹתֵב לוֹ סֵפֶר תּוֹרָה לְשִׁמּוֹ. תִּנָּא וּבִלְבָד שְׁלֵא יִתְנַאָּה בְּשֵׁל אֲבוֹתָיו. אָמַר רַבָּא אִף עַל פִּי שְׁהַגִּיחוּ לוֹ אֲבוֹתָיו לְאָדָם סֵפֶר תּוֹרָה מִצָּוָה לְכָתוּב מִשְׁלוֹ שְׁנֹאמֵר (דברים לא) וְעַתָּה כְּתוּבוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה. אִיתִיבִיה אַבְיִי וְכוֹתֵב לוֹ סֵפֶר תּוֹרָה לְשִׁמּוֹ שְׁלֵא יִתְנַאָּה בְּשֵׁל אַחֲרִים מֶלֶךְ אֵין הָדְיוּט לֹא. לֹא צְרִיכָה לְשִׁתִּי תוֹרוֹת. וְכִדְתַנְיָא (שם יז) וְכָתַב לוֹ אֶת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה כּוֹתֵב לְשִׁמּוֹ שְׁתֵּי תוֹרוֹת אַחַת שְׁהִיא יוֹצֵאָה וְנִכְנָסָת עִמּוֹ. וְאַחַת שְׁמוֹנְחַת לוֹ בְּבֵית גְּנֻזָּיו. אוֹתָהּ שְׁיוֹצֵאָה וְנִכְנָסָת עִמּוֹ עוֹשֶׂה אוֹתָהּ כְּמִין קָמִיעַ וְתוֹלָה בְּזוּרְעוֹ. שְׁנֹאמֵר (תהלים טז) שׁוֹיְתִי ה' לְגִנְדִי תָמִיד כִּי מִימִינִי בַל אָמוּט. אֵינּוּ נִכְנָס בָּהּ לֹא לְבֵית הַמְּרֻחָץ וְלֹא לְבֵית הַכִּסֵּא. שְׁנֹאמֵר (דברים יז) וְהִיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ מִקּוֹם הָרְאוּי לְקִרוֹת בּוֹ. (דף כב) וְאֵיךְ הָאֵי שׁוֹיְתִי מֵאֵי דְרִישׁ בֵּיהּ. הֵהוּא מִיְבַעֵי לִיהּ לְכַדְרַב חֲנָא בַר בִּיזְנָא דְאָמַר רַב חֲנָא בַר בִּיזְנָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן

The one who prays should regard himself [i.e., behave] as if the Divine Presence were before him, as it is said, "I have set God always before me."

וזהר בהר דף ק"י ע"ב

וכי תאמרו מה נאכל וגומר. רבי יהודה פתח (תהלים לו) בטח בני ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. לעולם בר נש יהי זכיר במאריה וידבק לביה במהימנותא עלאה בגין דיהוי שלים במאריה. דכד יהוי שלים ביה לא יכלין לאבאשא ליה כל בני עלמא. תא חזי בטח בני ועשה טוב מאי ועשה טוב אלא הכי תנין בעובדא דלתתא יתער עובדא דלעילא והא אוקמוה. ועשיתם אותם כבכול אתון תעבדון להון בגין ההוא אתערותא דילכון דאתון עבדין לתתא אתער לעילא ועל דא ועשה טוב פתיב. ואין טוב אלא צדיק דכתיב (ישעיה ג) אמרו צדיק בי טוב. בין דאתון עבדין האי ודאי האי טוב אתער פדין שכון ארץ ורעה אמונה וכלא חד. שכון ארץ ארץ עלאה. דהא לית לך בעלמא דיכול למשרי בהדה עד דיתער האי טוב לגבה. בין דיתער ליה כבכול הוא עביד ליה ופדין שכון ארץ שרי בגוה איכול איבה אשתעשע בהדה. ורעה אמונה. דא ארץ וכלא חד כמה דאת אמר (תהלים צב) ואמונתך בלילות. ורעה אמונה הוי דבר ליה בכל רעותך. ואי לא תתער לקבלה האי טוב אתרחק מינה ולא תקרב בהדה לא תקרב לגו אתון נורא יקידתא ואי תקרב בהדה פדחילו כמאן פדחיל מן מותא דהא פדין נורא דליק ואוקיד עלמא בשלהובוי וכיון דאתער לקבלה האי טוב פדין שארי בגוה ולא תדחל מינה אנת פדין (אויב כב) ותנור אמר ויקם לך ועל דרביך ננה אור. תא חזי בני מהימנותא מדברי להאי לרעותהון בכל יומא. מאן אינון בני מהימנותא אינון דמתערי האי טוב לקבליה ולא חס על דיליה וידעי דהא קודשא בריך הוא יהיב ליה יתיר כמה דאת אמר (משלי יא) יש ספור ונוסף עוד. מאי מעמא בגין דהאי אתער ברפאן לקבליה. ולא יימא אי אתון האי השתא מאי אעביד למחר. אלא קודשא בריך הוא יהיב ליה ברפאן עד בלי די כמה דאוקמוה. ובגין כך וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגומר. מה פתיב וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית ועשת את התבואה לשלש השנים. ועשת ועשתה מפעו ליה. מאי ועשת. אלא לאפקא ה' דאית לה שמטה ונייהא ולא עביד עבידתא כתיב (שמות יז) ראו כי יי וגומר נתן לכם ביום הששי להם יומים וגומר. כגוונא דא וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית וגומר:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sefer Chasidim, Chapter 35

ספר חסידים סימן לה

If when a person speaks he thinks only about his words but not about the One who examines a person's innards, who knows his words, when he sitting down and when he and who counts all his steps; if he is not aware that all of his words are said before God's Presence and Might — as it says, "If a man hides in a secret place, will I not see him, says the

המדבר ואינו חושב כי אם בדבריו. ואינו חושב בבוחן פליות היודע דבריו ושבתו וקומו וכל צעדיו. יספור. וכל דבריו לנכח

Lord? Do I not fill the heavens and the earth, says the Lord?” (Jeremiah 23:24) __ Such a person is not on a good path. For the proper way for a human being is to think about his Creator always and to set Him before his face constantly, as it says, “I have set the Lord always before me.” (Psalms 16:8) Whenever a person sits and is silent, wherever he may be, he should clear his heart of all thoughts, and he should think about his Creator, His holiness, His wonders, and His goodness that He does with us every single day. But when a despicable person thinks about idle things or listens to nonsense, even if he does not intend to speak at all, immediately he turns his heart to worthless things and completely loses the good thought, which is to think about the holiness of his Creator and about the pure fear of Him, and about being on a pure and good level to serve God out of love and to desire His commandments. And this [very thing] is the great service which is utilized by the ministering angels and all the host of Heaven, who tell His holiness, as it says, “Holy, holy, holy.” (Isaiah 6:3) Therefore, one must be careful not to increase idle words, lest he forget the Rock, who is always opposite his face like a sighted person who is in front of a blind person. He is there in His being and His power and in every place. And the blind person [of our example] is the blind person who sees only his foolish thought and does not remember the Rock. He distances himself from the Pillar of Truth and from being afraid before Him; He is not found in his heart because of the hardness of his heart, which is strong and hard and far from God. He finds in his thought only idle matters. Therefore he does not find godliness in his thoughts except with great difficulty and with effort. Just as a blind person cannot understand and believe in the person who is in front of him unless he touches him or hears his voice, so this person will not be able to learn how

הַשְׁכִּינָה וְהַגְבוּרָה. שְׁנֵאמַר (ירמיה כג) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ הֲלֹא אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֵא נְאֻם ה' הָאָדָם הַהוּא אֵינְנוּ בְּדֶרֶךְ טוֹבָה כִּי מִשְׁפָּט הָאָדָם לַחֲשׁוֹב בְּבוֹרְאוֹ תְּמִיד וְלִשְׁוֹתוֹ נִגְדַּ פְּנֵי תְּמִיד שְׁנֵאמַר (תהלים טז) שְׁוִיתִי ה' לְנִגְדֵי תְּמִיד וְכָל זְמַן שְׁאֵדָם יוֹשֵׁב וְדוֹמָם בְּאִיזָה מְקוֹם שְׁיִהְיֶה וּמִפְּנֵה לְבוֹ מִפְּל מַחֲשָׁבוֹת אִזּו יַחֲשׁוֹב בְּבוֹרְאוֹ וּבְקְדוּשָׁתוֹ וּבִנְפִלְאוֹתָיו וְטוֹבוֹתָיו אֲשֶׁר עוֹשֶׂה בְּכָל יוֹם עִמָּנוּ. אֲבָל בְּזְמַן שְׁאֵדָם הַנְּבֻזָה מַחֲשָׁב לְדַבְרִים בְּטָלִים אוֹ לְשִׁמוּעַ דְּבָרֵי הַבְּאִי. אֲפִילוֹ אֵין בְּדַעְתּוֹ לְדַבֵּר כִּלְל מִיַּד הוּא פּוֹנֵה אֶת לְבוֹ לְבִטְלָה וּמִפְּסִיד מִפְּל וְכָל הַמַּחֲשָׁבָה הַטּוֹבָה אֲשֶׁר הוּא לַחֲשׁוֹב בְּקְדוּשָׁתוֹ שֶׁל בּוֹרְאוֹ וּבִירְאָתוֹ הַטְּהוֹרָה. וְלִהְיוֹת בְּמַעֲלָה הַטְּהוֹרָה וְהַטּוֹבָה לְעַבּוֹד אֶת ה' מֵאֲהָבָה וְלִהְיוֹת חָפֵץ בְּמִצְוֹתָיו וְזֶה הִיא הָעֲבוּדָה הַגְּדוּלָה הַמְּשִׁתַּמְשִׁים בָּהּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת וְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם שְׁמִסְפָּרִים בְּקְדוּשָׁתוֹ שְׁנֵאמַר (ישעיהו) קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ. וְעַל כֵּן יֵשׁ לִיזְהַר שְׁלֹא לְהִרְבוֹת בְּדַבְרִים בְּטָלִים פֶּן יִשְׁכַּח אֶת הַצּוֹר אֲשֶׁר הוּא תְּמִיד לְנִגְדַּ פְּנֵי כְּפִקַּח אֲשֶׁר לְפָנָי הָעוֹר הוּא בְּהוֹיִיתוֹ וּבְכַחוֹ וּבְכָל מְקוֹם. וְהָעוֹר הוּא הָעוֹר שְׁאֵינּוּ רוֹאֶה רַק בְּמַחֲשָׁבָתוֹ שֶׁל הַבְּאִי וְאֵינּוּ זוֹכֵר אֶת הַצּוֹר וּמִתְרַחֵק מֵעַמּוּד שֶׁל אֱמֶת וּמַהִיּוֹת יִרְא מִפְּנֵי כִי אֵינּוּ מִצְוִי בְּלְבוֹ מִחֲמַת קוֹשֵׁי הַלֵּב שֶׁהוּא עֵז וְקָשָׁה וְרַחוּק מֵאֱלֹהִים. וְאֵינּוּ מוֹצֵא בְּמַחֲשָׁבָתוֹ רַק דְּבָרֵי הַבְּאִי וּלְפִיקַךְ אֵינּוּ מוֹצֵא בְּמַחֲשָׁבָתוֹ הָאֱלֹהוֹת רַק בְּקוֹשֵׁי וּבְחֻזְקָה. כִּמוֹ שְׁלֹא יוֹכֵל הָעוֹר לְהִבִּין וְלִהְיָאֲמִין הָאָדָם אֲשֶׁר לְפָנָיו אִם לֹא יִמְשָׁמֵשׁ בּוֹ אוֹ יִשְׁמַע קוֹלוֹ כִּי לֹא יוֹכֵל

to bind the thought of God in his heart constantly except by abandoning sin. For sin separates a person from God, causes the fear of God to be forgotten, and changes a person's face. So too, it says, "But your sins have made a separation between you and God." (Isaiah 59:2)

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 4

(1) What is concentration? One should clear his heart of all thoughts and should see himself as if he is standing before God's Presence. Therefore, one must sit for a little while before praying in order to focus his heart, and then should pray calmly and in the manner of entreaty. One should not make his prayer as though he were carrying a burden, throwing it off and going his way. Therefore, one must sit for a little while after praying and [only] then may take his leave. The pious people of long ago, would pause for an hour before prayer and an hour after prayer and would extend their prayer for an hour. (2) One who is drunk may not pray because he has no concentration. If he does pray, his prayer is an abomination. Therefore, he must pray again when he becomes sober. One who has had to drink [even though he is not intoxicated] must not pray, but if he did pray, his prayer is valid. Who is considered drunk? One who cannot speak before the king. One who has had to drink can speak before the king without becoming confused. Nonetheless, once one has drunk a *revi'it* [quarter of a *log*] of wine, he must not pray until the effects of the wine have left him.

הָאִישׁ לְלַמּוּד וְלִקְשׁוֹר בְּלִבּוֹ תָּמִיד
הָאֱלֹהִים אִם לֹא עַל פִּי עֲזִיבַת הָעֵזֶן. כִּי
הָעֹנֹת מְבַדִּילוֹת וּמְשַׁבְּחוֹת הִירָאָה
וּמְשַׁנֵּים אֶת הַפָּנִים. וְכֵן הוּא אוֹמֵר (שם נט)
כִּי אִם עֹנֹתֵיכֶם הָיוּ מְבַדִּילִים בֵּינֵיכֶם לְבֵין
אֱלֹהֵיכֶם:

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק ד

א בַּיָּצֵד הִיא הַכּוֹנֵה שֶׁיִּפְנֶה אֶת לִבּוֹ מִכָּל
הַמַּחְשְׁבוֹת וְיִרְאֶה עֲצָמוֹ בְּאֵלוֹ הוּא עוֹמֵד לִפְנֵי
הַשְּׂכִינָה. לְפִיכָךְ צָרִיךְ לֵישֵׁב מֵעַט קוֹדֵם
הַתְּפִלָּה. כְּדֵי לְכוּיֵן אֶת לִבּוֹ וְאַחַר כֵּךְ יִתְפַּלֵּל
בְּנֶחֱת וּבְתַחֲנוּנִים. וְלֹא יַעֲשֶׂה תְּפִלָּתוֹ כְּמוֹ
שֶׁהָיָה נוֹשֵׂא מִשְׂאוֹי וּמִשְׁלִיכּוֹ וְהוֹלֵךְ לוֹ. לְפִיכָךְ
צָרִיךְ לֵישֵׁב מֵעַט אַחַר הַתְּפִלָּה וְאַחַר כֵּךְ יִפְטֹר.
הַסִּידִים הָרַאשׁוֹנִים הָיוּ שׁוֹהֵינן שְׁעָה אַחַת
קוֹדֵם תְּפִלָּה וְשְׁעָה אַחַת לְאַחַר תְּפִלָּה.
וּמֵאַרְיֵכִין בַּתְּפִלָּה שְׁעָה: ב שְׁבוֹר אֵל יִתְפַּלֵּל
מִפְּנֵי שְׂאִין לוֹ כְּוֹנֵה. וְאִם הַתְּפִלָּה תְּפִלָּתוֹ
תּוֹעֵבָה לְפִיכָךְ חוֹזֵר וּמִתְפַּלֵּל בְּשִׁיתְרוֹקֵן
מִשְׁכְּרוֹתוֹ. שְׁתוּי אֵל יִתְפַּלֵּל. וְאִם הַתְּפִלָּה
תְּפִלָּתוֹ תְּפִלָּה. אִי זֶה הוּא שְׁבוֹר זֶה שְׂאִינוֹ יָכוֹל
לְדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. שְׁתוּי יָכוֹל לְדַבֵּר בְּפְנֵי
הַמֶּלֶךְ וְאִינוֹ מִשְׁתַּבֵּשׁ. אֵף עַל פִּי כֵן הוּא אֵיל
וְשִׁתָּה רְבִיעִית יֵינן לֹא יִתְפַּלֵּל עַד שֶׁיִּסְתִּיר יֵינוֹ
מִעֲלָיו:

BEHAR FOR THURSDAY

TORAH

בהר ליום חמישי

תורה

כיון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

כב וְזָרְעֶתֶם אֶת הַשָּׁנָה הַשְּׁמִינִת וְאֹכְלֶתֶם

(22) And you will sow on the eighth year, while eating [still] from the old crops